U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-562/ZA-ZA11-ZA02-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 10. 2017, č. j. 32 Az 49/2016 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M., **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 - § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o azylu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, uvedl, že v řízení došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Stěžovatel má za to, že v jeho případě krajský soud hrubě pochybil ve výkladu hmotného nebo procesního práva a že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Kasační soud uvádí, že o zásadní právní pochybení se může jednat mj. tehdy, pokud soud *„v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39).

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť ten se dle jeho názoru nevypořádal s žalobními námitkami ohledně absence informací o zemi původu žalobce, zejména efektivitě ochrany v Gruzii, a pochybení v hodnocení otázky humanitárního azylu. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že pouze „opsal“ rozhodnutí žalovaného.

[9] Krajský soud se námitkami stěžovatele zabýval, převzal ovšem názory žalovaného, které ve světle jeho přezkumné činnosti obstály. Již krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že není chybou, pokud se krajský soud ztotožní se závěry napadeného rozhodnutí, jež je důkladné a z něhož je zřejmé, proč žalovaný nepovažoval argumentaci účastníka řízení za důvodnou.

[10] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 či rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by krajský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[11] Žalovaný vzal do úvahy zejména vyjádření samotného stěžovatele a ta posoudil v souvislostech vyplývajících ze zpráv o zemi původu stěžovatele, jež byly dostatečně aktuální a věnovaly se potřebným otázkám. Tyto podklady jsou také součástí správního spisu. Krajský soud poté provedl přezkum napadeného rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon.

[12] Rozhodnutí žalovaného neobsahuje dle stěžovatele řádné úvahy k tíživé osobní situaci stěžovatele. Zejména jeho zdravotní stav indikuje, že jsou splněny zvlášť závažné okolnosti, které lze podřadit pod institut humanitárního azylu. Stěžovatel je dále přesvědčen o tom, že mu státní orgány neposkytnou efektivní ochranu před jednáním soukromých osob a domnívá se, že tak splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Tyto námitky stěžovatel uplatnil již v žalobě a v kasační stížnosti nijak nepolemizuje s jejich věcným vypořádáním krajským soudem.

[13] Nejvyšší správní soud však přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 – 38, odst. 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140).

[14] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že udělení či neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je předmětem správního uvážení, jehož přezkum se odehrává pouze v rovině nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, souladu s pravidly logického usuzování a řádného procesního postupu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

[15] Nejvyšší správní soud také konstantně judikuje, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65). A to zejména za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Roli hraje také efektivita ochrany. Azylově relevantní může být situace, kdy by příslušné orgány nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51). Tato skutečnost je však předmětem zjišťování v rámci řízení o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany.

[16] Výše uvedené judikatorní závěry na přezkum napadeného rozhodnutí krajský soud aplikoval, nelze tedy konstatovat, že by nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.

[17] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve stěžovatelově případě nebyly naplněny podmínky přijatelnosti kasační stížnosti a proto ji odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 7. 12. 2016, č. j. 32 Az 49/2016 - 15, ustanoven zástupcem Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti (včetně jejího doplnění) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 3.400 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu